

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκαῖσα πέντε,
τὰ κουνοῦμε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γυνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εικοσιεξ Φεβρουαρίου,
νίκη τοῦ γέρου καγκελαρίου.

Ποῦντος ὀκτακόσα κ' ὀγδοηνταένα,
τενεκέδων κτύποι, μούτρα μαυρισμένα.

Νίκη τοῦ παπποῦ μεγάλῃ
κ' ἐκλογὴ καὶ καρναβάλι.

Φ.— Σήμερα θέλω νὰ χαρῶ
μὲ τοὺς Ρωμιοὺς τὰ βούδια...
μπᾶτε, λεβένταις, σ' τὸ χορὸ
ν' ἀκούσετε τραγούδια.

Νὰ δῆτε πῶς ἐνίκησε καὶ πάλι τὸ Κορδόνι
μέσα σ' τὰ καρναβάλια,
νὰ δῆτε κ' ὁ Καρνάβαλος πῶς ξαναστεφανώνει
τοῦρλου τοῦρλου κεφάλια.

Γεῖά σου, καὶ μένε Θεοδωρή...
ποῖος Πίνδαρος, παιδιὰ, 'μπορεῖ
νὰ ψάλλῃ τέτοια νίκη
μὲς σ' τὸ μασκαράδικο ;

Καρνάβαλος μᾶς χαιρετᾷ
μὲ χίμαις δαδ' μουτσούναις,
Καρνάβαλος παντοῦ πετᾷ
μὲ κατσικιὼν κουδούναις.

Καρνάβαλος σκορπᾷ βρῖσιαις,
Καρνάβαλος μᾶς βλέπει,
Καρνάβαλος σ' τῆς ἐκκλησιαῖς
τῆς κάλπαις ἀνατρέπει.

Τρικλίζοντας ἐγύριζε,
τρελλὸς ἐπανηγύριζε
νέας τοῦ γένους νίκας...
πολεμικὸν ἐτόνιζε,

Κορδόναρος 'ξεφώνιζε
καὶ μαῦρο τῆς Μαρίκας.

Κ' ἐγὼ τὸν κόσμ' χάλασα
καὶ μ' εἶχε πιάσει τρέλλα...
σὲ μία μαύρη θάλασσα
πνιγῆκανε βασιέλλα.

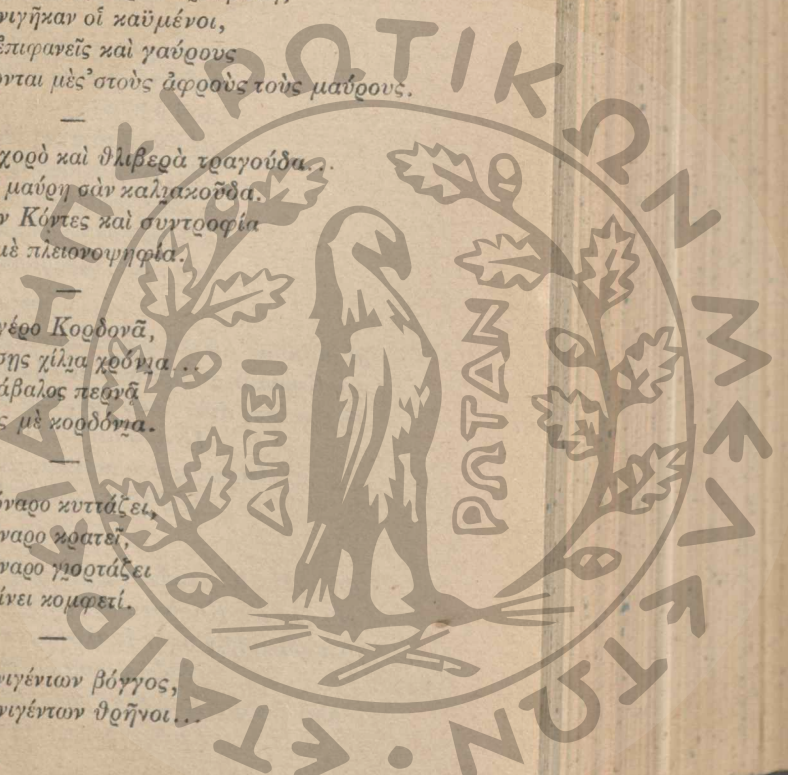
Σὲ μία μαύρη θάλασσα βαθεῖα, φουρτουνησμένη,
τόσοι καρaboκῦρηδες πνιγῆκαν οἱ καὶ μένοι,
κ' εἶδα καρaboκῦρηδες ἐπιφανεῖς καὶ γάιφους
νὰ σβύνουν καὶ νὰ χάνωνται μὲς σ' τοὺς ἀφροὺς τοὺς μαύρους.

"Εμπα, βρὲ βλάμη, σ' τὸ χορὸ καὶ θλιβερὰ τραγούδια...
πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε μαύρη σὰν καλακοῦδα.
Μέσα σὲ μαῦρα πνιγῆκαν Κόπτες καὶ συγγραφία
κ' ὁ γέρος ξαναχόρτασε μὲ πλειονοψηφία.

Π.— Γεῖά σου, γέρο Κορδονᾶ,
νὰ μᾶς ξήσης χίλια χορῶνα...
κ' ὁ Καρνάβαλος περνᾷ
τ' υλιγμένος μὲ κορδόνα.

Τὸν Κορδόναρο κυττάζει,
τὸν Κορδόναρο κρατεῖ,
τὸν Κορδόναρο γιορτάζει
καὶ μᾶς ραίνει κομφετί.

"Αντηχεῖ πνιγέντων βόγγος,
ἀντηχοῦν πνιγέντων θοῆνοι.

πλειονοψηφίας ὄγκος
τὸν Κορδόναρο βαρύνει.

Μαῦρα τῆς μουριᾶς τὰ φύλλα
κι' ἔπαυες, Κορφιᾶτη, νύλα.
Μαῦρο σ' ἔβγαλαν κορᾶκι...
ρεῖα χαρά σου, Θεοδωράκη.

Γιὰ τὸν γέρο πανηγύρι
καὶ γιὰ 'μέ, ποῦ λόγια τρώγω...
ἄρρωστο σὺ παραθύρι
σ' ἔβγαλαν νὰ βγάλῃς λόγο.

Κι' ἔχασκαν γὰρ νὰ σέ' δοῦνε τόσα πλήθη μεχηρνότα,
φίλων στόματα στωμύλα,
κι' ἐχρωμάτισαν καὶ πάλιν τῶν βεγγαλικῶν τὰ φῶτα
τοῦ προσώπου σου τὰ μῆλα.

Κι' ἀνοιξες ξανά τὰ χεῖλη
κι' ἀνεφλέχθησαν πυρσοί,
κι' ἐξεμάνησαν οἱ φίλοι,
σ' εἶπανε καὶ Μωῦσῃ.

Σὰν κι' ἐκείνον πρὸς τὸ πλήθος δείχνεις γὰρ ξυλέργο φίδι
τὸ Κορδόνι, Κορδονίδη,
καὶ βοοῦν : ἐν τούτῳ νύκα,
κόσμος ἠλεκτριζεῖται,
κι' ἡ Πανδώρα κι' ἡ Μαρία
δὸς του καὶ μαυρίζεται.

Κι' ἀνεβαίνει σὺ Σινᾶ
μετὰ γδούπων καὶ σεισμῶν,
κι' ἐπιστρέφεις, Κορδονᾶ,
μὲ τὰς πλάκας τῶν θεσμῶν.

Στὸ μπαλκόνι σου καρσί,
ποῦ φεγγόβολοι πυρσοί,
ξεφωνίζω: ρεῖα σου σύ,
τῆς Ἑλλάδος Μωῦσῃ.

Τόκα μία τὸ ποιῆρι...
δόξα τῷ κλεινῷ σωτήρι,
ποῦ δὲν μᾶς χαλᾷ χατήρι...
μέσ' ἀπὸ τὸ παραθύρι
πάλη σὲ μικροὺς μεγάλους
τῶπες, μπάρμπα παππουλάκο,
γιὰ νὰ σώσῃς μὲ τοὺς ἄλλους
τὸν πιστὸ μπαρμπα-Κυριάκο.

Μπαρμπας' μίλησε γὰρ μπάρμπα, μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου...
τὴν Κυριακὴν τὸ βράδυ μαῦρ' ἢ κάλην τοῦ Κυριάκου.
Τὸ ξανάπες σὺ τὸν λαόν σου, πλὴν αὐτὸς σκληρὰ μαυρίζει
Πειραιώτην ἄξιον,
καὶ τοῦ Πειραιῶς ὁ μπάρμπας εἰς τὸν Πειραιᾶ γυρίζει
μ' ὄχημα κι' ἀμάξιον.

Φ.— Μπαίτε, λεβένταις, σὺ χορὸ μαζί μου νὰ πηδήσετε,
καὶ νικητὰς Κορδοκικοὺς νὰ ξανατραγουδήσετε.
Καββάλα πᾶν σὶν ἐκκλησιᾷ, καββάλα τρῶν ἀντίδωρο
ἀπ' τοῦ παλποῦ τὸ χέρι,
καββάλα τὸν Κολιάτσο μας μαυρίζουν τὸν Ἰσίδωρο,
τοῦ γέρου τὸ ξεφτέρι.

Ἰέστε καὶ τούτου τοῦ παιδιοῦ τραγούδια θλιβερά,
τραγούδια μαύρης ἀπονής καὶ πίκρας περισσῆς...
κορδόνι δὲν τοὺς ἔβγαλαν καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ,
κορῖμα ποῦ σὺ τὸ παράθυρο τῶπε κι' ὁ Μωῦσῃς.

Τὸ στόμα μὴν ἀνοίγετε πικρὸ καὶ φιλολοῖδωρο,
κι' ἄς προῦμε τὸν ταμπάκο μας
μὲ τὸν μπαρμπα-Κυριάκο μας,
καὶ μία πρέζ' ἄς δώσωμε, παιδιᾶ, καὶ τὸν Ἰσίδωρο.

Καρνάβαλος, Κορδόναρος... πηδάτε, πατριῶται,
κι' ἡ πλειονοψηφία του παντοῦ διελαλήθη...
σταυρὸν χαράξας Μωῦσῃς ἐπὶ τῆς ράβδου τότε
διέταμε τὴν Ἐρυθρὰν κι' ἐπέρασαν τὰ πλήθη.

Μὰ κι' ὁ δικός μας Μωῦσῃς,
καθὼς τὸ ξέρετε καὶ σεῖς,
τὸν Κόρδονον τὸν ἱερὸν
προσδέσας ἐπὶ πατερόν,
διέταμε τὴν θάλασσαν τὴν μαύρην τοῦ Κορφιᾶτη,
κι' ἄβρόχοις πέρασαν ποσὶ
μετὰ τοῦ νέου Μωῦσῃ
σκιρτώντες Κορδονάτοι,
καὶ τὸν λαὸν ὠδήγησε μὲ σύμβολον εὐκλείας
πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

Π.— Καρνάβαλος, Κορδόναρος... μεθύσι, βαρβαῖλα,
κι' ἔλα' μπροστά μας χόρεψε, Ρωμαῖκη γκαμήλα.
Πήδα σὲ δόξης λειψάνα καὶ σὲ κρασιοῦ βαρέλια,
κι' ἄκου τὶ γδοῦποι βρέμονται
καὶ νύττα πόσα κρέμονται
στὰ πίσω σου κουρέλια.

Σύπνα, καὶ μένε Θεοδωρή, νὰ πιῇς καρφὲ μὲ γάλα,
νὰ δῇς τὸν Κόντε ὁ ἄλογο κατὰμαυρο καββάλα.
Σύπνα, καὶ μένε Μωῦσῃ,
καὶ σύρε' σὺ Παλάτι,
μὲ τὴν Κορδῶνα τὴν χρυσῇ
νὰ φᾶς πρωμὶ κι' ἄλάτι.

Φ.— Στῆς ἐκκλησιᾶς ἐδοῦλεν βροσιὰ καὶ φαγοπότι,
διώχνουν τὸν δῆκο, τὸν παλτᾶ, διώχνουν καὶ τὸν Δεσπότη
Ναὼν θυσιαστήρια
γινῆκαν καπνιστήρια,
κι' ἄκουγες κουτσαβάκηδες καὶ μορτηδες ἄβροντες
νὰ βρίζουν μὲς' στῆς ἐκκλησιᾶς εἰκόνες καὶ σταυροῦς.

Μπαίτε, λεβένταις, σὺ χορὸ ν' ἀκούσετε τραγούδια...
σὺ τὸν Καλλιπέργη τὸν ῥηλὸ πέστε καληπεροῦδια,
ποῦ χάνουν τέτοιον βουλευτὴ τοῦ κράτους τὰ συμφέροντα,
μὰ γιὰ τὸν γέρο, βρὲ παιδιᾶ, 'μαυρίσαν καὶ τὸν Γέροτα.

Φυσᾷ τῆς νέας ἐκλογῆς αὐτὰ λεπτὴ καὶ ζειδωρὸς...
γιὰ φαντασθῆτε νᾶβγαίνει κι' ὁ λιγερὸς Ἰσίδωρος,
γιὰ φαντασθῆτε νᾶβγαίνει κι' ὁ μπάρμπας ὁ Κυριάκος,
γιὰ φαντασθῆτε νᾶβγαίνει κι' ὁ Βλέξερ ὁ Τσολάκος.

Κορδοναροῦμαρος πετῶ,
ξυλένη μὴο κάρο,
τὸν Πεσματζόγλου χαιρετῶ,
τὸν φίλο τὸν κουμπάρο.

Πρῶτος ἐβγῆ' ἐπιλαχὼν
ἐν μέσῳ τόσων λαχῶν,

γιατὶ δὲν πῆγε' στὰ χωρὰ
νὰ κἀνῃ μία κουμπουριά,
κι' ἄδικως πᾶν οἱ κόποι σου καὶ χαρτοσιὰ δὲν πᾶνεῖς
ἀν πεντακόσας κουμπουριάς τοῦλάχιστον δὲν κἀνῃς.

Τὸν Πεσματζόγλου χαιρετῶ, παιδιᾶ μου κορδονάτα,
ποῦ πρῶτο τὸν ἔβγαλεν μέσα' σὶν Καλαμάτα.
Τὸν Πάγκο τὸν κουμπάρο μου τὸν διπλοπροσκυνῶ,
ποῦ τέτοια τοῦγινε τιμὴ,
καὶ τώρα θέλοντας καὶ μὴ
πρέπει νὰ μάθῃ γρήγορα τὸν Καλαματιανῶ.

Ἐμπρός, λεβένταις ζηλητοί,
πέστε τραγὸν τραγούδι
καὶ γὰρ μεγάλο βουλευτὴ,
τῆς Θήβας τὸν Σκουλούδη,
ποῦ χει κι' ἰδέας ἄρταις καὶ τετραγωνικαῖς,
ἔχει καὶ γὰρ τοὺς φίλους του βελάδες δανειαῖς.

Ἀνθρα καὶ γὰρ τὸν Ρέπουλη, ποῦ βγῆκε' σὺ Κρανίδι,
κι' ἔχει καὶ πένα φλογερή,
κι' ἔχει καὶ γλώσσα κοφτερή
σὰν δίκωπο, λεπίδι.

Π.— Τὶ σοῦ ψάλλουν, τί σοῦ λένε,
θεοτόκη μαυρισμένε.
Τόσο κοντιλίκι ποῦντο ;
πάει κι' ὁ Ρωμάνος φούντο.

Μόρτο τώρα κι' ὁ Ρωμάνος ὁ τῆς ἀριστοκρατίας,
πρῶτος δεξιὸς σου φίλος,

μὰ καὶ βάθρον, μὰ καὶ στύλος
τῆς σαθρᾶς διπλωματίας.

Πάει κι' ὁ καλὸς μας Ἀθῶς,
ποῦ χει οἷα καὶ παγκονότες...
κλάψετε κι' αὐτὸν μὲ πάθος,
σύντροφοί του μεχηρνότες.

Κλάψετε καὶ τὸν Αομπάρδο, ποῦ τὴν Ζάκυνθο ἔμα...
μὲς' στὸ φῶρε τοῦ Δεβάντε τὸν ἐμαύρισαν γραμὰ.
Κι' ἂν δὲν ἔβγαυε κι' ὁ Στάης μετὰ τοῦ Δελακοβία
σκέψου πῶς θὰ καταποῦσε τὸν Ρωμηῶν ἢ σκαμπαβία.

Φ.— Τώρα κορδόνα καὶ πανηγύρια,
τώρα κι' ἡ νέα Βουλῆς,
κι' ἀπὸ μπαλκόνια καὶ παραθύρια
ταῦδε φωνάζει κι' ὁ μπαμπαλῆς :

Νέος κορδόναρος καὶ κατὰ πλάτος,
νέος κορδόναρος καὶ κατὰ μήκος...
ὁ Θεοτόκαρε ποῦ σου τὸ κράτος ;
ὁ Θεοτόκαρε, ποῦ σου τὸ νείκος ;

Νῦν τὸ Ρωμαῖκο παρατοκίλλει
καὶ νέα πρόδοος ἀφηνιάζει,
γὺν ὁ Κορδόναρος καρναβαλίζει,
τὸν ὁ Καρνάβαλος κοροσιάζει.

Π.— Τούτ' ἡ γῆ ποῦ τὴν πατοῦμε
μᾶς φτερόνει καὶ πετοῦμε.

Τούτ' ἡ γῆ μας χρόνο χρόνο
βγάζ' ἐποψηφίους μόνο.

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τοὺς ἀργούς
βγάζει κάλπης παλληκάρια,
γὰ τὸν πόλεμο λαγούς,
γὰ τῆς ἐκλογαῖς λειοντόρια.

**Ἀποτυχόντων θοῶνοι
καὶ ὄϊλους μας εἰρήνη.**

Ἦραζαν τὸν Λεβίδη τὰ Κορδονόπουλα,
ποῦ τώρα θὰ χορτάσουν μὲ γουρουνόπουλα,
καὶ μαῦρο τῆς Μαρίκας ἐξεφώνιζαν
καὶ τὰ πειράγματά των τὸν δαιμόνιζαν.

Τὶ μαύραις τὸν εὐοῆξαν συμφοραῖς!..
γὰ αὐτὸν τῆς Κορδονάρας γαῦροι παῖδες
εἰς ἀδεσπότην σκύλων τῆς οὐραῖς
ἔδεναν πετρελαίου τενεκέδες.

Κὶ ὁ Λεβίδαρος ὁ Νίκος
ἐμανρίσθη τὴν ἀδίκως...
ποῦ σου, Νικολῆ, τὸ νεῖκος;

Τὴν ἔπαθε κ' ὁ Νικολῆς...
τί θλίψις καὶ τί θοῆρος!..
πάει τὰ δόνη τῆς Βουλῆς,
ὁ κότταφας κ' ὁ σπίνος.

Κόσμε Ρωμαῖκε χαζέ,
Βουλὴ χωρὶς Λεβίδη
μοιάζει κορσὶ χωρὶς μεζέ,
τραπέζι δίχως στρεῖδι.

Σόπα, παραπονιάρικο, καὶ μὴν κακοκαρδίστης,
κ' ἂν σ' ἐμανρίσανε σκληρῶς,
μὰ γρήγορα θάλθῃ καιρὸς,
ποῦ πάλι μέσα στη Βουλὴ τρανὰ θὰ κελαϊδήσης.

Θλιμμένα στέκουν τὰ βουνὰ κ' ἀντιλαλοῦν οἱ λόγγοι
τὸν Δεληγεώργη μαῦρισαν μέσα στὸ Μεσολόγγι.
Κ' ἕνα μεγάλο μας νεκρὸ θυμήθηκα σὰν εἶδα
πῶς μαύρους ψήφους ἔδωσαν καὶ γὰ τὸν Λεωνίδα.

Μέσα στὸ Βῶλο ξαφνικό... μὰ τῆται τοῦτο πάλι,
ποῦ τοῦκαναν οἱ Θεσσαλοὶ τοῦ Κώστα τοῦ Τοπάλη.
Κώστα μου, δὲν τὸ πίστευα γὰ σοῦλθη τέτοιος μπάτσος
καὶ γὰ μοῦ λένε σήμερα πῶς σ' ἔφαγεν ὁ Γιάτσος.

Μαῦρος στὸ Βῶλο πρόβαλε κ' ὁ Κασσαβέτης—οἱ μοι!..
καὶ τώρα θὰ γενῇ ψαρῶς,

καὶ στοὺς γγαλοὺς τῆς Ζαγοράς
θὰ κἀνῃ τὸν Ζαήμη.

Τῆς Μήλου Προβελέγγιε, γὰ τούτη τὴν μαυρίλα
μὴν βάλῃς πόνο καὶ καῦμό μες' στῆς καρδιάς τὰ φύλλα.
Δὲν εἶσαι γὰ πολιτικὴ καὶ κἀθίσε' σι' ἀγὰ σου,
σὲ περιμέν' ἡ Θάλεια κ' ἡ ράχη τοῦ Πηγάσου.

Ἄν, Πατρινοί, κ' ὁ Γούναρης δὲν πῆρε τὸ κουκί σας,
ἐκεῖνος μένει Γούναρης, ἀλλ' ἡ ντροπὴ δική σας.

Ὡ Πρωτοπαππαδάκη, στὴ Νάξο μαύρη μπόρα
καὶ σένα' βρῆκε τώρα.

Ὁ κόσμος θέλει λόγια παχεῖα καὶ μπορμπουλήθρας,
δὲν κάνει διακρίσεις,
μὰ σὺν ξαναγυρίσης
φέρε μαζὶ καμπόσας Ναξιότικαις μιζήθρας.

Τὸν Θοδωράκη τῶν Παξῶν—ὦ τῆς μεγάλης λύπης!..
τὸν Βελλανίτη δηλαδή,
τὸν ρήτορα τὸν εὐφραδῆ,
τὸν ἔφαγ' εἰσι δωρεὰν ὁ ἑάδελφος ὁ Πίτης.

Ὡ Μάτση, πολὺ σκληρὰ σ' ἐμαύρισαν στὴ Σύρα,
μὰ τὰ μραλὰ τῶν Συριανῶν, Ἀντώνη, καὶ μὰ λύρα.
Πῶς δὲν ἐκάθισες ἐδῶ γὰ δῆς τὸ γαϊτανάκι
κ' ἀποκορηάτικους χοροὺς καὶ μπάλους μὲ κοστούμια...
μὰ τώρα μούντζωσε καὶ σὺ τῆς κάλπας, Ἀντωνάκη,
καὶ φέρε μας τοῦλάχιστον ἕνα κουτὶ λουκούμα.

Με τοῦ Μασκάνη μουσική, μὲ πάθος τῆς Σαντούτσας,
κλάψτε τὰ μαῦρα, ποῦφαγε κ' ὁ Κώστας ὁ Πλατούτσας.
Πλατούτσα, πῶς τὴν ἔπαθες ἀπὸ τὸν Πολυγένη,
ποῦλεγαν ὅλοι κ' ὁ Υπουργὸς ὁ Κώστας πῶς θὰ γένη!

Θορηγήσετε τὰ θύματα τῆς μελανῆς κραυπάλης...
δὲν' βρῆκε κ' ὁ χωρατατῆς τῆς Σύρας, ὁ Βιτάλης.

Ὡ σέις, ποῦ' μαυρίσθηκατε, γὰ αὐτὸ μὴ λυπηθῆτε,
μὰ παρηγορηθῆτε.
Γρήγορα κ' ἄλλαις ἐκλογαῖς θὰ γίνουν εἰς τὸ γένος,
τὸ λέει κ' ὁ Κασνάβαλος καταμουντζουρωμένος.

Παιδιά μου, τὸ Ρωμαῖκό θὰ ζήσῃ σὺν αἰῶνα
μόνον μὲ τὸν ἀθάνατον τῶν ἐκλογῶν ἀγῶνα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀντιγόνη Σοφοκλέους, μὰ μετάφρασις μεστή
μουσικῆς οὐθῶν καὶ στίχων ὑπὸ Μάνου τοῦ Κωστή,
ποῦ Μουσῶν καλλικελεύων τὸν ἐδήλασαν μαστοί,
καὶ τὴν κρίνουν διαφόρως ἀγνώστοι του καὶ γνωστοί,
κ' ὑπερέχει μὲν κατ' ἄλλους ὥς μετάφρασις πιστή,
πλὴν κατ' ἄλλους Ἀντιγόνη τῶν ἀρχαίων οὐκ ἐστὶ.